

K N E R I Z I D O R

142.348

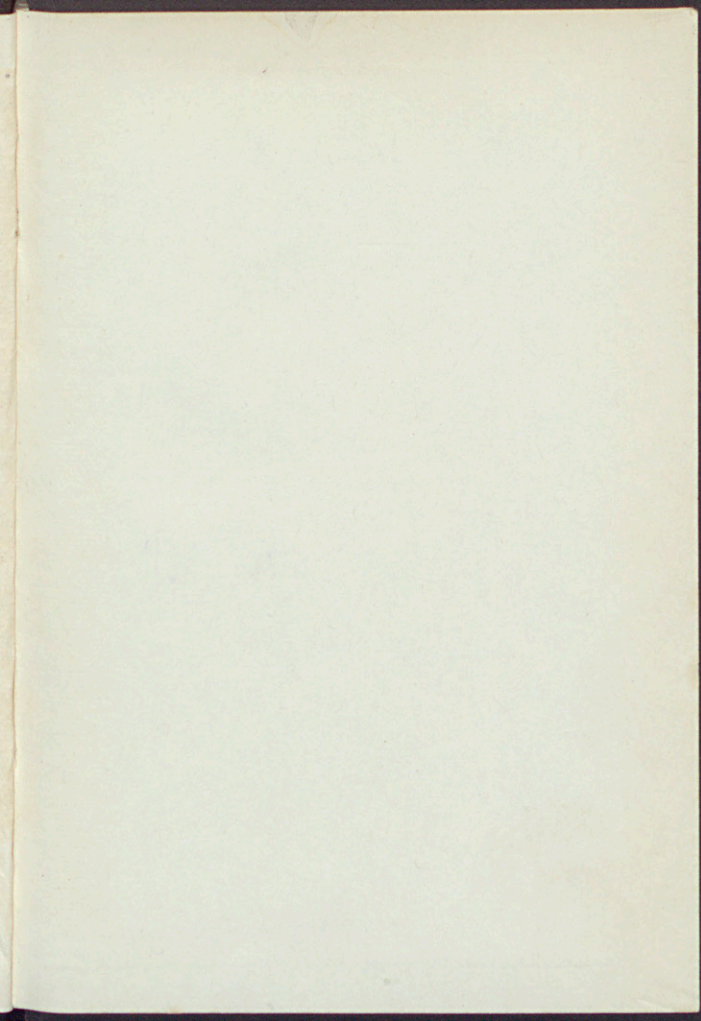
Apró

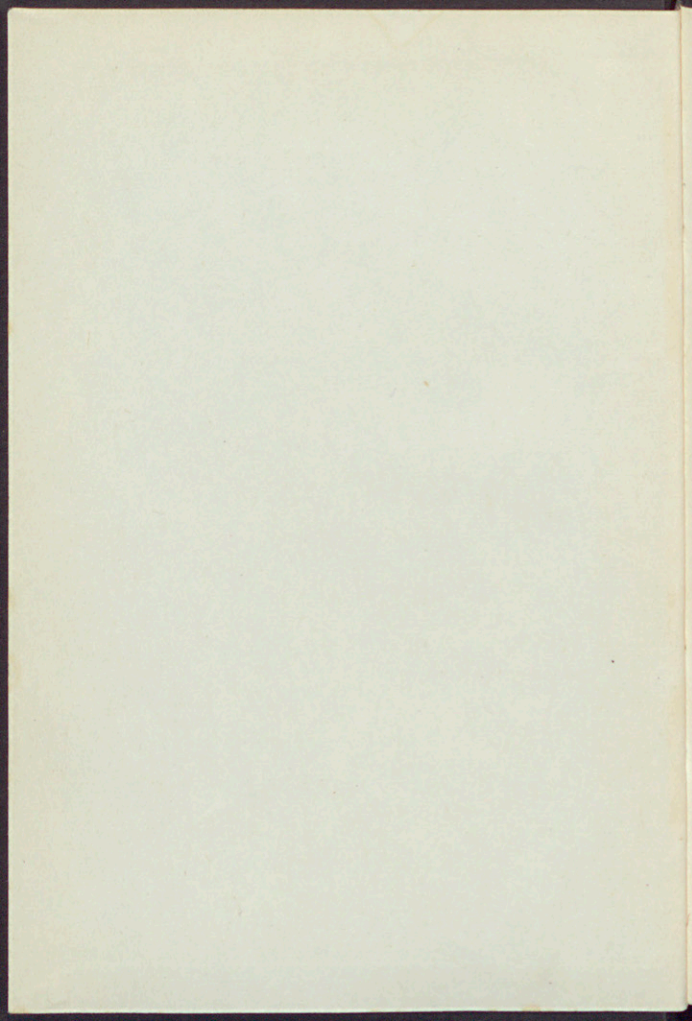
lurkóságok

Debreceni Egyetem
Egyetemi és Nemzeti Könyvtár

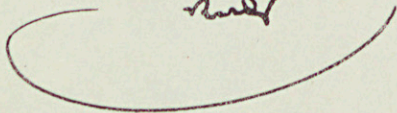
0 000017 152846

inter!

inter

KNER IZIDOR

APRÓ LURKÓSÁGOK

TIZENKÉT KÉPPEL

GYOMA, 1933

KNER IZIDOR KIADÁSA

142.348

E l ő s z ó

Kétségtelenül több az okos gyermek, mint az okos ember. Ez mintha igazolná azon néphitet, hogy az okosabb apróságok nem erre a világra valók és időelőtt veszi magához őket a Teremtő.

Pedig inkább az az igazság, hogy a fokozatos fejlődés folytán ezek a kis bölcsék majdan lesznek felnőttek és mint jövő generáció növelik majd az eszesebb emberek számát.

Bölcs mondásaik eleddig minden nemzetnél csak szórványosan láttak napvilágot, ujságok, meg élclapok hasábjain és legtöbbszörüknél megállapítható, hogy a papák agya termelte.

Jókedvemben össze-memorizáltam ezt a kicsiny kötetre valót, tisztán apró gyermekeim és unokáim mondásaiból.

Sok közte az értékes szellemi termék és minden szülő okosan cselekedne, ha gyűjtené az ilyeneket és időnként író-ember kezén át, megrostálva, irodalmi kinccsé tenné.

A gyermeklélek megnyilatkozása van olyan érték, mint a felnőtteké. S minden esetre őszinte, megmesterkéletlen. Hogy nem mindig tudatosak mondásaik, mit sem von le értékükből.

Gyoma, 1933. április hó.

Kner Izidor

A bolond német

A háború utolsó esztendejében éhes gyermekek jöttek Ausztriából hozzánk kosztoltatásra. Károly király küldte, de enélkül is szívesen fogadta a lesoványodott apróságokat a nép, mert koszt dolgában nem szorultunk. Csak eleinte egy kis baj volt a német nyelv miatt.

Fővezetőjüket németül tudó család látta vendégül, mégsem ment simán a dolog, mert attól fogva az étkezésnél kizárólag németül folyt a diskurálás, mi az ötesztendő Gyurkát dühítette és nem egyszer szólt a vendég felé, hogy: *te marha!*

Mit atyai szemmel leintés köve-

tett mindig és nem kerülhette el a német figyelmét sem.

Néhány nap mulva ujólag is lemarháza a gyermek, mire előkerült a professzor zsebéből a kis magyar-német szótár és amint motyogta a szavakat a vendég, rázta a hideg Gyurkát. Ebéd után szól a gyermek:

— Apukám! Hát nem igazam volt, hogy marha! A the-ben kereste és nem a marh-ban!

Strébernövendék

— Mit kínlódsz azzal a piszkos tuskóval, Gyurka?

— Nagyot akarok akarni, anyuskám!

Érdeklődés

— Gyerekek! Ebédnél egy szót se a malacszaporodásról, mert apátok útálja az ilyesmit és agyonvág benneteket!

Bandika: „Kedves apám! A tizenkettedik malacsnak mír csak bőre sületett?”

A kis ártatlan

— Édesanyám, nézze csak! Gyurka úgy megcsípte a karomat, hogy csupakék a helye!

— És ugyan, miért csípett meg?

— Tanult éppen és mellette mentem el, oszt véletlenül a könyvébe köptem.

Aki még hisz

— Apukám! Nem látta a városkertje körül settenkedni a kis anyalkákat?

— Miért, Imre fiam?

— Mert bekukucskáltam a kulcslyukon és még nincsen a gyerekszobánkban karácsonyfa.

Önérzet

— Zsuzsika! Örül a testvérkéjének?

— Miért ne örülnék?

— Mert ha nem lenne, még most is magát kocsikáztatnám.

— De vagyok! — szólal meg önérzetesen a másfél esztendőes Miska.

Kegyelet

Fürdőn lévő apukának anzikszot ír az első elemista Berci gyerek:

„Kedve satyám. Hálá az úristennek, meghalt a tanító úr édesapja, nyolc napig nem kell iskolába menni.“

Aprehenzió

— Gyurka! Nem szemtelenség, hogy anyuka azért is szid, ha a saját orromat nem törülöm meg?

Megfigyelés

— Nézd csak anyukám! Az újesztendei malackának mennyi rügy van a hasán.

A megzavart cirkulus

— Mi van veled, Ferkó? Úgy ülsz ottazsámolyon, mintha valami bajod lenne, vagy rossz fát tettél volna a tűzre!

— Most hagyjon békén, kedves Cimi néni, mert olyant játszok, hogy eldugtam anyuka gyűszűjét s el akarom felejteni hogy hová: aztán majd addig keresem, míg meglelem.

Udvariasság

— Hogy nézek ki, kis unokaöcsém?

— Hogy meg ne sértjelek Tinka néni, hát azt mondom, hogy szép vagy.

Úri gyerek sóhaja

— Gyere ide Bundás, hadd simogassam meg a hátadat! A te anyád sokkal jobb, mint az enyém: neked szabad mezítláb járni.

B o s s z ú

— Szervusz Imris! Nem ösmersz?
— Ösmerem én. Maga a torontáli nagyapa.

— S nem szaladsz elébem megölelni, megcsókolni?

— Nem én! Mert mikor a nyáron maguknál voltam és kértem a szép kis sárga csikót, nem adták, hanem másnap akarták adni, amikor már megdöglött a szegény csikó.

A spion

— Fiúk, csendesebben! Mondtam, hogy két gyermeknek fent van már a bőre a padláson!

— Ne féljete! Csak ijeszt apuka. Megnéztem a multkor a padláson és nem igaz.

Fölös tantárgy

— Gyurka! Van hittan-ország is?

— Már hogy volna!

— Hát akkor minek kínlódsz a hittannal?

Jogos felháborodás

— Nem sü! ki a szemed, anyuka! Egy ilyen jó kis gyereket megverni!

Tanulékonyság

— Jer Imris, tanulj kertészkedni. Nézd ezt a kis törpe körtefát. A tövén levő gyökérhajtást ki kell irtani. Látod: így. A derekán levő vadhajtást lenyessük s a hegyén levő nemes ágat gondozzuk, ápoljuk.

— Apukám! Kezd esni az eső, hát behoztam előle ezt a nemes hajtást ápolni, gondozni.

Demonstráció

— Hogy vagy, kislány?

— Én nem lány, hanem piú vagyok!

— De hiszen kantusod van!

— Ide nézzen! Ez kantus?

A kis anatómus

— Ides anyám! Mír van az ember ujjában a csont összevissza törve?

— Dehogy van, Pista fiam! Hanem szerte van osztva, mert másképp nem tudnál fogni, írni, dolgozni. Lásd a kezed ujjain három az íz és egy kis eltéréssel így van ez a lábod ujjjaival is.

— Fenét, anyám! Annak nem íze, hanem szaga van!

Párhuzam

— Jónás bácsi! Most már két Jónást ismerek. Magát, meg az állatkertit, de annak nem lóg a hózen-trágere.

A jó pipa

— Lajka fiam! Igaz, hogy be szoktál csengetni a Vogel bácsi kapuján?

— Igenis, apukám! Kétszer naponta, ha az óvodába megyek, kétszer meg, amikor hazajövök.

— Fiacskám! Azt mondta a bácsi, hogyha rajtacsíp, elpüföl, mint a két-fenekű dobot.

— Hát apukám, addig már, amíg el nem ver, csak becsengetek.

Nyelvtani probléma

— Apukám! Miért könnyebb ki-mondani a magyar szavakat, mint a franciát, angolt, vagy más nyelvű szavakat?

Jól indul

— Gyurka! Ferkó ecséd utálja a betűt, nehezen is megy még neki az olvasás és mióta elkérte az adomás könyvemet, folyton bújja.

— Nagyapácskám! A kis gazember gorombaságokat keres benne és rögtön el is mesélgeti a konyhában Julcsának meg Erzsinek.

Ultra naivitás

— Gizi néni! Sietek a tegnapi házasságához gratulálni, mert holnap visz anyuka Lellére egy hónapra. Oszk ha még odaleszek, gyereke születik, ahoz is gratulálok már most előre.

A szenzáció

— Mondd, Gyurka, mi tetszett Velencében legjobban?

— Az, nagyapám, hogy egy parasztbácsi kutyával jött a Szent Márkus térre és egyszer csak elkezdte a kutya kaparni két első lábával a követ és úgy tett, mintha kész lett volna a kis gödör, aztán pedig két hátulós lábával roppant dühösen be akarta kaparni és iparkodásában úgy megtáncolt, hogy a nyelve is kilógott.

Igazavan

— Nagyapám! Ugye az a kispap, akinek több pénze van, mint másnak és örül, hogy nem zsidó.

A gavallérjelölt

— Imris! Nem szégyenled magad!
Megütötted a húgodat.

— Mert csúfolt.

— De hisz ha megnőttök, te leszel
a gavallérja, vele kell menned a bá-
lokba, neked kell őt táncoltatni...

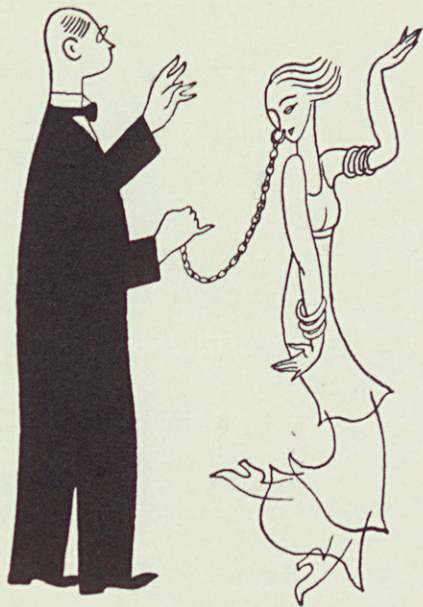
— Anyukám! Hisz Ilonka nem
medve!

Villamos megállónál

— Nagyságos Asszony! Nyujtsa le
a kis pufókot, hogy kényelmesebben
szállhasson le.

— Köszönöm, őrnagy úr!

— Anyuka! Azért mégsem kellene
minden katonával szóba állnod.

Hitelv

— Apám! Én katolikus akarok lenni!

— Megbolondultál, Ferkócskám?

— Nem én, apuka! De már több mint négy esztendeje, hogy zsidó vagyok!

A számtudás

— Apukám! Mi következik Hatvan után?

— Csacsi Gyurka! Én, az öcséd, megmondom. Hát hatvanegy!

Metamorfózis

— Anyukám! A megfőzött makaróni miért olyan hajlékos?

A kis finnyás

— Ferkóm! Nagyon megörvendél, amikor Borcsa néni habos kávéra hívott, aztán meg se kóstoltad.

— Anyukám! Láttad, hogy Borcsa néni mamájának tele van az arca lencsével és félttem, hogy amíg osztogatja a kávé, belepottyanhat egy lencse a findzsába.

Urhatnámság

— Férjemuram! Nagy út ide Hollis. Spóroljunk és menjünk személyvonaton.

— Anyuskám, ne! Én értem még úgysem kell fizetni és a hamar vonaton szeretnék utazni.

Ön vizsgálat

— Miska! Ha becsukom a számat, sötét van a hasamban?

Hadigyerek

— Gyurka fiam! Történt valami, hogy nagyanyád olyan nagyon mérges?

— Nem tudom, kedves anyám, lehet, hogy minden méreg-jegyét beváltotta és ezért van.

Jámbor óhaj

— Ferkóm! Mit kívánsz a hatodik születésnapodra?

— A nagyapa nyomdáját szeretném rögtön örökölni, anyukám.

A kis őrangyal

— Zsigmond! Megint itt járt a szabóm és még ma vissza is jön a számlával, mert kell neki a pénz és elég régi az adósság.

— Jókor! Hetekig nem folyik be egy garas sem! Úgy kirugom, hogy hazáig repül!

El is leste a kis fiú a kapuban a szegény nőiszabó-mestert és jóindulatúlag szólítja meg:

— Fried bácsi! Ne menjen be apukához.

— Miért, Misikém?

— Mert apuka az elébb azt mondta anyukának, hogy úgy kirugja magát, hogy hazáig repül.

Fogas kérdés

— Apa! Melyik az utolsó szám?

— Hogy érted ezt, Miska?

— Hát az egyet tudom, hogy az az első szám, a kettő meg a második, de hányason végződik?

— Óh fiam, ha én azt tudnám, akkor nem útkaparó lennék, hanem mint megyés püspök az emberek másvilági útját egyengetném.

A j u s s

— Gyerekek! Nemsokára miénk lesz a nyomda.

— Ugyan Berci! Miért?

— Mert kezd már őszülni kedves Apa.

A logika

— Anyukám! Miért veszekedtél az előbb Apukával?

— Dehogy veszekedtem! Miért veszekedtem volna?

— Mert németül beszéltetek.

— Na és, te csacska, ha az ember németül beszél, az veszekedés?

— Az nem, de sokkal hangosabban is beszéltetek, mint máskor.

Elintézés

— Ferkó! Te mindig árulkodsz bátyádra és most saját szememmel láttam, hogy te kezdtél ki velem!

— Ugyan, nagypapa! Hát a más szemével nem is láthatta.

A kis orcátlan

— Lajkó! Nem szégyenled magad? Egy olyan okos embernek, mint apád, ilyen rossz tanuló fia legyen!

— Tanító úr kérem! Apám sokszor mesélte, hogy ő is nagyon rossz tanuló volt, mégis több esze van, mint a tanító bácsinak.

Párhuzam

— Anya! A pujkáknál is vannak vasorrú bábák?

— Miért, Miskám?

— Mert az imént a tarka pulykánk épúgy kapirgálta a fehérnek a hátát, ahogy a tiédet szokta a vajákos-asszony.

A jó kertész

Előhajtatott száz jácinthagymát rakatott ki nagyapa a kertbe. Később kinéz a virágágyhoz és ép az utolsókat húzogatja fel a négyéves unoka.

— Hát te betyár! Mit művelsz itt?

— Nagypukám! A buta kertész a jóját tette a földbe és a zöldjét hagyta kívülre.

Az első gondolat

— Gyermekeim! Ez a felettünk terpeszkedő csunya köd háromezer méter magasságig terjed és zárja el tőlünk a napfényt.

— Hüh de jó. Nem lát le az Istenke a földre és rosszalkodhatunk!

Önigazolás

Román megszálláskor, tisztekkel az élükön, gyakorlatozni mentek a katonák. Egy igen mord képű ezredes odaint a kiskapuban álló négy éves gyermeknek, hogy üljön fel mellé.

— Nem ülök, mert félek. De nem a lótól!

Őszintén

— Szervusz, Lajka! A nagybácsid felesége vagyok, ki a multkor az arcképemet küldtem. Megismersz?

— Nem én, mert azon egy igen szép nő volt. Kit fényképeztetett le a nagynéni akkor maga helyett?

A visszhang

— Ferkó! Hallod, hogy a mozdonyunk meg a túlsó hegy hogy labdáz-
nak a hangjukkal?

A kis politikus

— Ferenc! Magyarország mire van
felosztva?

— Magyarország pártokra van fel-
osztva, tanító úr kérem.

A kivándorló

— Csak nem az óvodába viszed
azt a nagy bugyrot, Ilonka?

— Dehogy, bácsi! Hanem meg-
úntam az anyuka örökös veszeke-
dését és világgá megyek.

Az állatkertben

— Gyuri! Nézd azt a csúnya nagy békát, biztosan a gyermekét meggyűrösztetni!

— Már miért?

— Nem látod? A hátán cipeli a kis teknőt.

Gondosság

— Anyukám! Apuka nemsokára hazajön Szibériából. Lepd meg egy kis testvérkével: meglásd, hogy megörül neki!

Csordajáráskor

— Tamás bácsi! Mikor szokott a tehén bika lenni?

Színérzék

— Nagyapa! Igyon egyszer a kedvemért vörösbort.

— Miért, Ferkó?

— Mert szeretném látni, hogy milyen lesz tőle az arca.

— S aztán miért, te kis gézengúz?

— Hát csak azért, mert mindig sárga bort iszik nagyapa és utána mégis vörös a képe.

Protestálás

— Julis néni! Ez mi ez?

— Úgy-e, Pista, otthon ilyent nem eszel? Tudd meg, hogy ez disznósajt.

— Nénike, ez nem disznósajt, hanem ez jó sajt.

Ámulatos kritika

— Min mulatsz olyan jóízűeket, Ferkó fiam?

— Olvasom ezt a vastag adomás könyvet, kedves anyám.

— Tudod? Ezt a nagyapád írta.

— Szent Isten! Hogy tudott ennyi bolondságot kigondolni!?

Voltra nem ad a...

— Apám! Add nekem ezt a szép kis játékot.

— Miska fiam! Ez egy drága voltmérő műszer, hát hogy adnám?

— Ugyan apuka! Ha csak volt, akkor adhatod és vegyél magadnak helyette egy van-mérőt.

Jól megértette

— Kedves apám! A tanító bácsi gróf Batthyány Lajosról tartott ma előadást, kit az osztrákok főbelövettek, mert nem bírta volna ki szegény az akasztást.

Elképzelés

— Anyukám! A tejes-csokoládé papírján ez a bika költi ki a csokoládéhoz a tejet?

Magyarázás

— Apácska! Németrázd meg nekem, mit tesz: „Nicht vor den Kindern!“

— Fiacskám! Eztráérsz megtudni.

Beárulás

Már óvodáskorukban írtak a gyerekek, de csak öreg betűket. Ellenben az irodába nem volt szabad bemenniök, hát cseléddel küldte be az ötesztendő Lajos a sürgős denuncsiáló levelet:

HOGY A MENKÜ TYAPJON
A POFÁDBA ILKA MONTA

A kis ravasz

— Anyukám! Három szem csokoládét kiválasztottam és megettem. A három bobcsokoládét meghagytam neked: nesze, edd meg.

Természetjavítás

— Anya! Mért olyan lassanként születnek a gyermekek? Nem jobb lenne, ha egy napon minden órában születne egy és akkor minden családban volna tizenkettő. Egyforma nagyok, egyforma erősek lennének és így jobban tudnának verekedni.

Nem lehet

— Doktor bácsi! Nézze a karácsonyfámat. Plafonig ér és mennyi játék van rajta!

— Hát ezenfelül mit hozott a Jézuska?

— Nem hozhatott semmit, mert ezenfelül a padlás van!

A teppich

Négy esztendőös koráig huszár akart lenni Bandi gyerek.

Ekkor hadgyakorlatra menő lovasok vonultak át a községen és a nagy trombitaszóra az emberek aprajánagyja a házak elé rohant.

Elordítja magát Bandi:

— Nem lesek husár! Nem lesek husár!

— Miért, kisfiam?

— Mert nem szabad a sobába menni — a sőnyeg miatt.

Korai érdeklődés

— Kedves anyám! A Mari peszrám miije nagyapámnak?

P u h a t o l ó d z á s

— A szebbik nagyanyád...satöbbi, Gyurkám! Kiöntötted a vörösbort a tiszta abroszra!

— Nagypó! Melyik a szebbik nagymama?

— Miért, te kis lóköötő?

— Hogy tudjam, melyiket szidta nagyapa?

J ó h i s z e m ű e n

— Mi volt ez, Ferkó? Mivel végezted az esteli imát?

— Azt mondtam, hogy kampec.

— Megbolondultál, kis fiam?

— Apuka, hát nem tudod, hogy ez azt teszi, hogy: vége.

Kölcsonosság

— Hát ez mi, Berci? Csupa vér a homlokod!

— Beszakította Kálmán Farkas.

— Jer a doktorhoz, aztán elmegyünk Kálmán bácsihoz.

— Apám, ne menjünk, mert tegnap meg én szakítottam be a kis Kálmán fejét.

— Ugyan-ugyan, te betyár, hisz sokkal idősebb, mint te vagy.

— Igen, de nálam kű volt.

Fogékony elme

— Fräulein! Maguknál Berlinben úgy károg a varjú, hogy: Schade! Schade! Schade!

Étkezőkocsiban

— Lajkám! Nem mertem kinézni az ujság mögül. Ugye, te rajtad nevettek az imént az utasok?

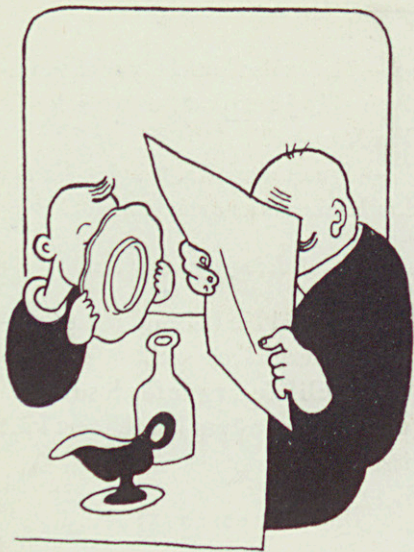
— Igen kedves apám! Azt röhögtek a marhák, hogy kinyaltam a tányér fenekéről a pompás, jó gyümölcs-satót.

Atavizmus

— Nagypám! Maga mindig csínálgatja a rébuszokat. Ide nézzen! Itt az út közepén van egy patkószeg, meg egy kis lópiszok. Küldje be a Borsszem Jankónak.

— S a megfejtése?

— Szarvas!

Szkepszis

— Mit szólsz hozzá Gyurkám, milyen szép játékokat hozott neked a kis Jézuska?

— Igen anyukám, mindet láttam kis Kleinnál az ózlágban.

A kis nyelvész

— Ferkó! Ne babráld a kis szobrokat, mert kárt teszel.

— Duli! Te megne fogdosd apuka vacsorai nagy üveg borát, mert kárt iszol.

Türelmes testvérek

— Na, Duli! Ne legyél olyan várhatatlan!

Meteorológia

— Nagypám! Itt Gyomán keleten vagyunk?

— Igen, Ferkóm. De mit érdekel ez téged?

— Mert Gyurka azt olvasta az újságban, hogy nyugaton élénk zivatar lesz és én nagyon félek a villámlástól meg a dörgéstől.

Érdeklődés

— Apukám! Ugye a magyar betű katonabetű?

— Már miért kis fiam?

— Mert tegnap a tanár bácsinak azt mondtad az orosz nyelvtanodra, hogy civil betűvel fogják nyomtatni.

Diagnózis

— Apuka! A doktor bácsi megbolondult!

— Ugyan-ugyan, Gyurka?

— De igen, apukám! A hasam fáj és a nyelvemet nyujtatta ki, meg a torkomat vizsgálta.

Magábanbízás

— Lajoska! A mamája szigorú kezelést kötött ki, apuka pedig azt mondta, hogy javítsak magán s akár a bőrével számoljak be! Végre is rászorít, hogy kurta pórázra fogjam!

— Kisasszony! Fogadjunk, hogy melyikünk marad tovább ennél a háznál?!

Csókának csóka a fia

— Apukám! Én is csináltam egy jó aforizmát.

— Halljuk, Miska fiam!

— „Mennél kisebb a lovacska, annál nagyobb a verebek gondja.“

Apa kedvence

— Anyám! Mit mondtál édesatyámra?!

— Semmit. Te kis csacsi.

— Nem igaz! Azt mondtad neki, hogy mormális!

A közelmúltból

— Anyuka! A mostani néniknek mír csak a hasukon van ruha?

Mert útalja

— Imrém! Mióta iskolába jársz, még nem láttalak magolni és most, mint másodosztályos, egész délután a fűben hasaltál és bifláztál.

— Kedves apám! Ki nem állhatom a bibliatörténetet, hát megtanultam az egész esztendőre valót, oszt nem lesz rá több gondom.

Statarialiter

— Kedves apám! Az óvodába azt mondta nekem Kövér Jóska, hogy dögölj meg, te kutya!

— Miért nem mondtad neki, hogy dögölj meg te?

— Azért, mert pofonvágtam!

A helyzet színvonala

— Hallom, kedves unokám, hogy már a negyedik elemi vizsgádon is majdnem elhasaltál.

— Nem úgy, nagyapa, hanem az elnök bácsi valami számárságot kérdezett tőlem s amíg nekem is számárság nem jutott az eszembe, nem tudtam neki mit felelni.

Nyelvkutatás

— Kedves apám! Hallottam már Tótkomlóson tót beszédet.

— Éspedig, kedves fiam?

— Gajdács néni kérdezte a cselédet, hogy felkelt-e már kedves apa és az azt mondta, hogy: àzs mège àlsik.

Gyermeki elfogultság

— Meg vagy elégedve a nótánkkal, Ilonka?

— Igen, de apuka különben dalol!

— Csak nem tán? Mi sohasem hallottuk dalolni.

— A nyáron elvitt Siófokra és a Park étteremben száz koronát ígért neki egy úr egy nótáért, — hogy ne daloljon.

Helyes következtetés

— Nagyapa! Mokrinban a krumplicukor a szaloncukor?

— Miért, Imriském?

— Mert maga, ha hozzánk jön, mindig krumplicukrot hoz.

Jó meglátás

— Anyuci! Úgy látom, ez az új Zsuzska már ma, az első nap meghalt a számodra.

— Miért? Te kotnyeleskedő kislányom?

— Nagyon mérgesen nézel rá folyton.

A kompasz

— Bácsi! Merre lakik a könyvkötő?

— A könyvkötő? Hisz az a te édesapád!

— Azt tudom, bácsi. De eltévedtem és azt nem tudom, hogy merre lakunk?

Kiöltözködve

— Nézze, nagyságos asszonyom!
Ott jön Bandika az udvaron keresztül papucsban és semmi másban.

— Kisasszonyra van bízva, tessék ráncbaszedni.

— Bandi! hogy mászkál maga itt kint a szabadban?

— Hát nem látja kisasszon: megszít-láb vagyok.

Az ellentmondás szelleme

— Ferkó! Vendégek lesznek, jól viseld magad! És erre fel, nesze, öt darab cukrot adok a teádba.

— Anyukám! Az kevés! Csak háromért leszek jó!

Állatvédelem

Agyonverésre ítélték a rendetlenkedő cirmost. Bercike meg akarta menteni, miközben rányit az anyja.

— Hát te mit mívelsz?

— Nem hagyom a cicámat!

Ostyát nyalt s mert mindjárt nem ragadt, ugyanazon darabot addig-addig nyalogatta és nyomogatta, amíg igyekvését siker koronázta.

Így egyszerűbb

— Nézd fiam! Milyen csillagos az ég.

— Apuka! Csillag nincsen, hanem a menyországban nagy tűz ég és lyukas az ég, hát átvilágít.

Számtani megoldás

— Anyukám! Kint voltam a kertben és nagyapa adott három földiepret nekem és neked is küldött hárommat, meg nagyanyának is hárommat. Az enyém még megvan.

Illetékesség

— Imre bácsi! A villanyosban ki van írva, hogy köpködni tilos és a kereskedelmi miniszter van aláírva, pedig a köpködés, az belügy.

Logikus levezetés

— Kedves apám! Úgy-e, az álmovasút az a hálókocsi és a délivasút meg az étkezőkocsi?

Gyermeki aggály

— Apukám! Magának valami nagy baja lehet!

— Miért, Imre?

— Az elébb egy pohár vizet ivott!

— S aki vizet iszik, az beteg?

— Nem tudom, de apát most láttam először vizet inni, tehát beteg lehet.

Haszonlesés

— Apjuk! E percben a lábtúl való szomszédot megütötte a guta s rögtön meg is halt.

— Hüh de jó, anyukám! Könnyebb lesz a kerítés melletti fájáról körtét lopni.

K o r c s u t ó d o k

— Hát ti mit míveltek itt Miska?

— Anyukám! Ferkó komámmal vérszerződést akarunk kötni, de nem akar a vér csorogni!

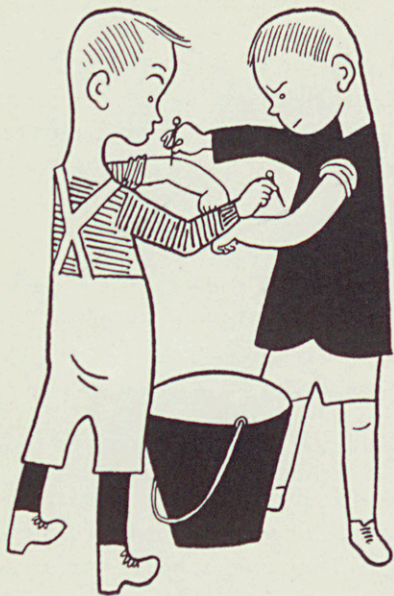
I g a z a v a n

— Mit ordítasz? Mi baj, Bandi fiam?

— A kis ásóval megütöttem a lábamat!

— Megmondottam, hogy az még nem neked való játék s mégis folyton nyavalyogtál érte.

— De kedves apának lehetett volna annyi esze, hogy ne adja ilyen kis gyerek kezébe.

Jogos következtetés

— Jeride, te kis betegjószág, hadd vizsgáljalak meg!

— Nem is tudtam, hogy állatorvos a doktor bácsi?

Demonstráció

— Fene egye meg ezt a Julcsát! Megint eltört egy tálat! Hogy törte el?

— Anyukám! Így, a földre ejtette. S odalett a párja is.

Ultra naivitás

— Kedves anyám! Ha éjszaka születik a kis gyermek, miről lehet megtudni, hogy az édesapja, vagy az édesanya szülte-e?

Felekezeti iskolában

— Fiúk! Most a zsidó karácsonyból, a Chanukából vizsgáztatlak benneteket. Ki mit tud erről a nyolcnapos ünnep ceremóniájából mondani!? Na, senki semmit?! — Mondd Móric, mi lesz holnap este nálatok?

— Nálunk . . . Nálunk, tanító úr kérem, nálunk holnap este disznótor lesz.

Nyomdászivadék

— Imris! Te malac! Mit csináltál az épp most vixolt szép tiszta parkettre?

— Anyácskám! Hát nem látja, hogy milyen szép ifszilont (Y) betű?!

Rokonérzés

— Maris! Miért hagy itt bennünket?

— Mert a mamája mindig veszekedik velem. Hát inkább férjhez megyek!

— Engem is sokszor összeszid az anyukám, de még csak hat eszten-dős vagyok, hát én még nem mehetek férjhez.

Szeretet hangján

— Hová loholsz olyan futva, Gyurka fiam?

— Egy kis boritalt hozok a pincéből a vén alkoholista, drága jó nagyapának!

Összeesküvés

— Mi az, hat betyár! Deputációba jöttetek?

— Igen, apuka. Ha anyánk bejön, nyöggjön és mondja, hogy fáj a hasa!

— Értem, bitangok. Hát csak széledjetelek szerte, hogy el ne áruljatok.

— Anyjuk! Valami van a gyömmrommal . . .

— Küldjek orvosért?

— Fenét! Adj be egy kis befőttet!

— Nagyon szivesen. Milyent kívánsz!

— Ugyan ne spórolj. A gyümölcsöt én termelem, a cukrot én fizetem!

— Na-na, apjuk! Im kár volt zsör-

tölődnöd! Itt van tízféle, egy egész tálalótállal!

— Nagyon helyes! Ha megittam a boromat, nekilátok. Tedd ide az asztra és tikölykők, addigszemecs-kéljetek.

El is fogyott az utolsó szemig és azután — anyjukat szépen kinevették.

P á r h u z a m

— Anyukám! Úgy-e Spett bácsi nem igazi pap!?

— Miért ne lenne, te kis bamba?!

— Mert a papok nem ilyen soványak és nagyobb hasuk szokott lenni.

Lelkifurdalás

— Miért gunnyasztasz, fiacskám?
Csak nincs valami bajod?

— Anyuka! Lenyeltem a becsületi szómat.

— Hogyhogy, Gyurkám?

— Nagyapa kétszerre akarta ideadni a Pestről hozott két tábla csokoládét, én kértem a holnapit is és megígértem, hogy egyiket csak holnap eszem meg, oszt már mind a kettőt megettem.

Elképzelés

— Apuka! Ugye, az ég az ucca plafonja és onnét esteti a jó Istenke az esőt?

A kis Júdás

— Nagyanya! Hát csak túróscsuszát vacsorázunk?

— Aztán mi mást ennénk, te kis proli? Ez neked nem jó vacsora?

— Jó, jó, nagyanya. De tegnap egy öreg néni ma estére egy szép fiatal tyúkot ígért nagyapámnak.

Anyavédelem

— Anyuci! Ne veszekedj annyit a cselédekkel.

— S miért ne, kis kotnyeles Zsuzsikám?

— Mert akkor te is nemsokára olyan öreg és vén leszel, mint nagyanyám.

Érdeklődés

— Mi testvérek, hogy nem veszszük észre, ha új testvért hoz a gólya?

A lesve-lesett jó hírek

— Anyukám! Az óvodás néni olyat olvasott ma Szibériáról, amivel megörömsztetlek.

Gyermekgondok

— Anyukám! A koldus mikor végzi el a dolgát? Hiszen mindig az uccán van.

Istenverése

— Kohogsz anyuka? Hát csak kohogj, amír tegnap rám ütöttél.

A tiszta háson

— Nagyapa! Télen jobb az embereknek, mint nyáron.

— Talán megfordítva, Pistikém.

— Nem a, mert télen kevesebbet kell imádkozni.

— Már miért, kis fiam?

— Mert az van a zsoltárban, hogy: napkelettől napnyugatig imádjuk az Urat és télen később kél és korábban nyugszik a nap.

Megmagyarázta

— Apukám! Honnan tudja a hold, hogy fel kell jönnie?

— Óh, te kis csacsi! Hát onnét, ha lement a nap.

Examen

— Berci! Ha apád vásárol öt hektoliter bort húsz fillérijével, ezt literenkint két fillér költség, tizenhat fillér fogyasztási adó terheli és eladja hatvan fillérijével, mennyi haszna marad rajta?

— . . .

— Na?!

— Tanító úr kérem! Ez üzleti titok!

A fárasztóbb fele

— Édes apám! Mért mindig csak akkor vagyok elfáradva, ha visszafele jövünk a kertből és amikor ki-fele megyünk, sohasem?

Megijedés

— Hát téged mi lelt, Ferkó? Mit bőgsz, mint az éhes bornyú?

— Anyukám! Kedves apa cigány lett!

— Ugyan ne mondj bolondot, hisz az nem lehet!

— De igen, anyuka. Az előbb meg esküdött, hogy lemegy az istállóhoz és elhúzza a Jancsi kocsis nótáját!

Az egyetlen bibi

— Na, Ferkóm! Mindig vágyakoztál az iskolába. Szeretsz-e hát járni?

— De mennyire, nagyapa. Csak azt a tanulást enné meg a fene!

Protestálás

— Szervusz kisleány! Jer csak egy kis diskurálásra.

— Gyerek vagyok, nem lány!

— Hát akkor mért szoknyában jársz?

— De nézze csak: nincsen rajtam hasíték!

Állatvédelem

— Pistám! Mi dolgod volt a padláson? Csupa por a ruhád és milyen izgatott vagy.

— Apukám! Lejött onnét egy egérke és elkapta a macska, én meg elvettem tőle, oszt visszavittem a padlásra.

Fogadalom

— Gyerekek! Most már lesheti kedves apa, hogy bocsánatot kérjek.

— Miért, Lajka?

— Mert szőlőkaróval vágott az előbb végig rajtam.

— Ugyan! Megesett az már veled máskor is.

— De most a vastagabb végével ütött meg!

A kis kókler

— Szerető bácsi! Mit ad, ha a fejemen egy nagy lyukat mutatok?

— Tíz krajcárt, Lajka fiam.

— Ááá!

— Lefőztél, ím itt a tíz krajcár.

A darabont-korszakban

— Gyerekek! Apuka szundikál:
játsszunk országgyűlést.

— Helyes! Helyes! De hogy megy
az, Lajka?

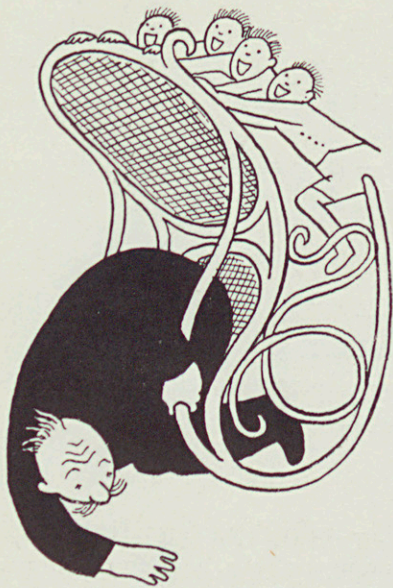
— Marakszunk, összeverekszünk
és utoljára — mérgünkben — kibo-
rítjuk kedves apát a hintaszékből!

A Wampeticsben

— Anyukám! Nézd, tele a kötőm
pénzzel.

— Szent Isten! Hol vetted?

— Azoktól az asztaloktól a ven-
dégek az állatkertbe mentek és min-
den asztalnál ott hagyták a sok pénzt,
én meg összeszedtem.

Nemi kérdés

— Juliskám! Lehetséges az, hogy a gólya egyszerre két gyereket hozzon?

— Hogyne! Ha két kémény van a házon.

Részletben

— Miért vágta hátba, Ferkó öcsém?!

— Ez még az előbbi verekedés folytán van, Gyuri bátyám.

Természetrész

— Duli! Nem szégyenli ez a ronda varangyos béka, hogy ilyen csúnyának teremtette az Istenke?

Az egri líceumban

Cicerone: Ez itt Eszterházy Károly gróf püspök egykorú arcképe. Ő építtette a saját költségén a líceumot és a csillagvizsgálót. Amikor József császár itt járt, azt kérdezte tőle, hogy mennyibe került az építkezés, mire a püspök így felelt: „Felség, ki van fizetve.“

— Ezért vág olyan savanyú képet! — szólalt meg a társaságban levő hat esztendőes Imris gyerek.

Ornitológia

— Imre bátyám! Nem nagy boldogság, hogy a szarkát akkor is szarkának hívják, ha megnő?!

Bölcs következtetés

— Apukám! Kik a világ legbolondabb emberei?

— Azt bajos lenne megállapítani, mert annyian vannak és annyifélek, hogy ezt okos ember fel sem tudja ésszel fogni.

— Nahát, kedves apám, én mégis csak megmondom, merthogy rájöttem.

— Halljuk, fiacskám!

— A handlék.

— S mért ép azok?

— Saját magukat csufolják. Mindig azt ordítják, hogy: „Handlél! Handlél!” S ha mi kiáltjuk utánuk, minket meg megkergetnek!

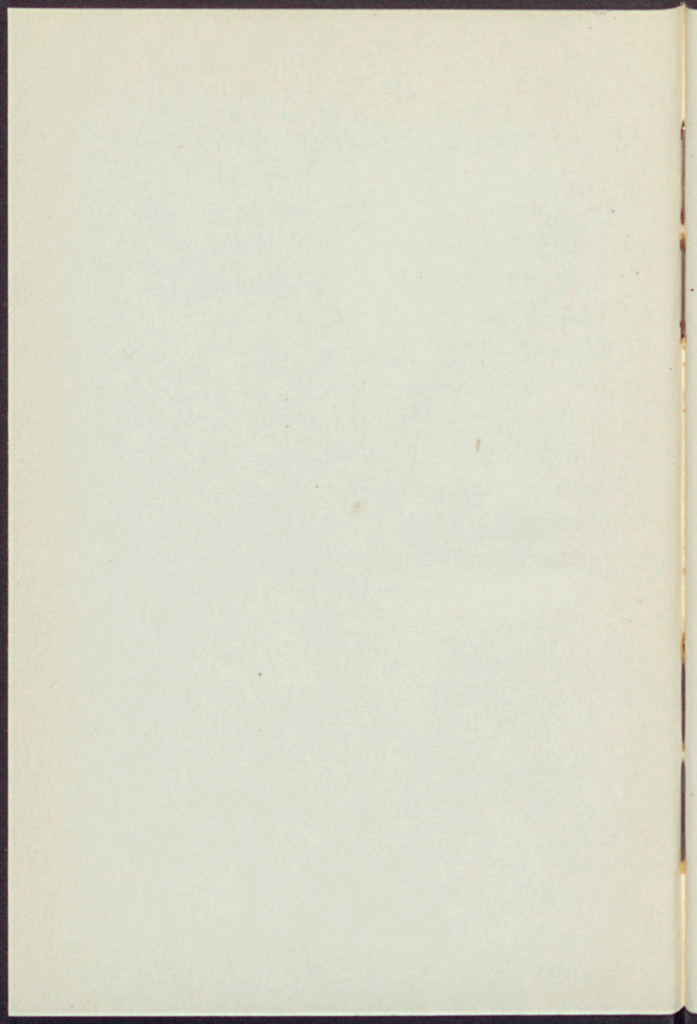
Kandi gyerek

— Kedves apám! Mindjárt üt az óra.

Megállapítom, hogy igaza van és ámulva kérdezem: miről tudod, Imriském?

— Mert most morgott.

Harminc esztendőskoromban, az alig mult kétesztendőskorom révén vettem tudomást arról, hogy öt perccel az ütés előtt sercent az ütőszerkezet.

*Ez a könyv
az 1933. esztendő
április havában készült
Kner Izidor könyvnyomdájában,
Gyomán,
a Diósgyőri Papírgyár Rt. papirosán
3000 példányban.
A címlappal szemben levő
karikaturát Major Henrik,
a tizenkét képet
Gergely Tibor rajzolta.
A bekötést tervezte
Haiman György.*

5.

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
1943 / 2047 gyarapodási naplósám.

